

Toledo. Perituanus Prorex in regionibus istis constituit Regio Patronatu conformem, pro comperto apud omnes habitum Religiosos ex iustitia administrare.

Fundamentum Assertionis ex rescriptis varijs.

13 Fundamentum Assertionis præcipuum ex Regia dispositione desumitur, varijs in rescriptis, sed præcipue in illo. Ann. 1587. die 16. Decembris; in quo sic dicitur. *Y por que lo que tanto importa como es la Cura de las Almas, y mas las de estos tam nuevos en la Fe, no contiene quede à voluntad de los Religiosos: los que estubieren en las dichas Dotrinas, Curados, y Beneficiados, han de entender en el oficio de Curas, non ex voto charitatis, como ellos dicen, sino de Injusticia, y obligacion, administrando los Sacramentos no solamente a los Indios, sino tambien a los Espanoles, que se hallaren viuientes entre ellos. A los Indios por los Indultos Apostolicos Sobredichos, y a los Espanoles por Comision vngesta, para loqual se la aueia deitar, &c.* Exta Tomo 1. *Indicarum schedularum*, Pag. 97. & eam ex citatis adducunt Dom. Solorzonus, & Fr. Ioannes Baptista, qui etiam Regiam Epistolam profert tenore integrō, scriptam PP. Prouinciali & Difinitoriis Prouinciaz S. Evangelij Ordinis D. Francisci in Nouā Hispaniā, in qua obligatio prædicta eidem intimatur. Et similes aliae Prouincialibus aliorum Ordinum destinata sunt, vt declarat Titulus prædictæ Epistolæ fol. 380.

Pag. 2. *Nor ex voto charitatis, (como allá lo platican) fino de Injusticia y obligacion.* Verba illius sunt. Quod autem Reges nostri ita disponere potuerint, non debet in dubium reuocari, quia Patronatum habent amplissimum in Indijs, & peculiarem facultatem ad huiusmodi prouisiones. Possono ergo sub eā conditione tantum præsentare, vt qui præsentantur, obligationem habeant, quam Curati generaliter habent. Et huius ratio optima in prædicto rescripto redditur, quod scilicet res momenti tantu, qualis est Cura animarum, non est Religiosorum libito relinquenda. Et Indis non solum, si indignæ sint, sed etiam si tantum ibi habitent, posse Sacraenta administrari, & eos Matrimonio iungi, ex Bullâ Pij. V. probat D. Thomas Sancius Lib. 3. de Matrimonio, Disput. 26. num. 2. qui & num. 3. de vagis idem statuit, parum conformiter ijs; quæ habet num. 7. vbi Episcopi necessariam ait esse licentiam, ob rationes qualidam parum vrgentes stante priuilegio.

Pij. V. verbi occurritur, circa modi consuetum ad ministrandi ex charitate. *Quomodo à Rege talis doctissimis oblationis impositio.*

14 Neque obstat quod ex Bullâ Pij. V. adducitur, scilicet Parochiale officium Religiosis concedi, sicut anteà consueverunt: quod autem ex charitate tantum administrare consueverint, videtur manifestum; sic enim in citatis Regijs rescriptis habetur: *vt num. præced. vidimus: Non ex voto charitatis, como allá lo platican.* Pro quo latius discutit Ioannes Focher in *Opusculo de veris Indianorum Occidentalium Ministeriis*; & ex eo Fr. Ioannes Baptista fol. 390. pag. 2. & seqq. Videtur autem difficile quomodo obligatio iustitia imponi à Rege possit, quia obligatio talis quid spirituale est, & ad rem maximè sacram speccans, Sacramentorum inquam administrationem, & alia Parochialis officij ad forum anime pertinentia ministeria. Sed vt dixi, prædicta non obstant, quia Bulla Pij. V. ad instantiam Philippi II. Regis nostri impetrata est, & cum ipse obligacionem iustitia futuram exprimat, credendum omnino est, iuxta cum sensum à Pontifice talem

obtentam facultatem. Quod ergo Pontifex ait sicut anteà consueverant, non ad modum administrationis spectat, de quo Pontifici nihil enarratum est, sed ad substantiam administrationis, & quantum ad independentiarū ab Ordinariis ibidem concessam. Præterquam quod ex concessione Alexandri VI. de quā *Titul. 1. Cap. 3.* Reges nostri possunt, & debent Ministros pro conuersione Indorum, & ijs, quæ ad ipsam conducunt disponere: & accedente ampliori Indulto Iuris patronatus, sicut facultas est illis quod præsentationem, ita & quod illius modum. Quod si prædicta non sufficerent, non est credendum in re tanti momenti sine consultatione Sedis Apostolice id factum, de quo agimus; quandoquidem & Rex ipse ob prædictam causam, quod scilicet res summi momenti sit cura animarum, & ita modo debito debeat administrari, ac propterea non ex charitate tantum, sed ex iustitia, id à se inungendum fuerit arbitratus. In id enim, quod vitare contendebat, prorsus impugnatur, indebito modo se gerens in obligatione imponendā quod eius facultatem excedebat.

15 Dico quartò. Ex prædicta obligatione iusticie hæc habentur. Primò, Religiosum Parochium ad residentiam teneri, nec posse pro libitu abesse, sed iuxta id, quod Parochis generaliter permititur. Secundo, neque Prælatos posse absentiam indulgere, aut etiam Parochos rebus in alijs occupare. Tertiò, teneri ad omnia, ad quæ veri Parochi, etiam cum vite periculo, vbi charitas non virgeret. Quartò, quod sufficientiam in doctrinā, & lingua peritiam, eamdem cum alijs obligationem habere. Pro quo Fr. Ioannes Baptista fol. 384. ita scribit: *Hec & alia multa tenentur Parochi suis præstare quibus, ut debite suum officium exequantur, ut patet per multis sessiones Concilii Tridentini.* Sed ad hec quis tam idoneus? Non illi profecti, qui sine villa, vel saltem mediocrē, diuinarum litterarum cognitione, & linguarum peritia, nullum non mouent lapidem, ut huic muneri, & potius oneri & operi præficiantur. Quos quanta maneat utilio & vindicta sacra littera aperte testantur, &c.

Quinto, tenentur ad damna omnia resarcienda, quæ ex eorum incuria prouenerint. Sic citati numer. 9. & adductus nuper Auctor post adducta ex eodem, acriter pro Assertione depugnans. Sexto, magis obligati sunt Parochiali Ecclesiæ, quæ sive Religioni, in ordine ad subsidia conferenda: vnde & necessitatibus illius, & pauperum Paracianorum debet prius subuenire. Pro quo Dom. Solorzonus Lib. 3. Cap. 16. num. 86. & in Politica Capit. 16. §. Antepenultimo. Et ante illum P. Suarez Tomo 4. de Religione, Tractat. 8. Cap. 19. num. 20. Tandem, stante præcepto Prælati, & necessitate ad officium pertinente, huic occursum est, illo cum reverentia prætermisso, etiam cum Censuræ impositione procedat. Horum omnium rationes sunt manifestæ, pro quibus & faciunt, quæ sequenti Capite differunt.

CAPUT

CAPUT III.

An Religiosi Indorum Parochi Beneficium propriè Ecclesiasticum habent, & teneantur illud acceptare per Canonicam institutionem, Ordinario conferente, & non tantum in Commendam.

Beneficium quid sit & inde ratio dubitandi

1. quia frater eius non peripunt.

2. Ex defensione perpetuis titulis,

Dom. Solorzonus

3. Quia tantum vindicatur dari in Commendam.

Fundamentum aliud

16 Ratio dubitandi est, quia Beneficium propriè dictum est ius percipiendi fratris ex bonis Deo dicatis Clerico competenter propter diuinum officium, ut communiter illud definitum Doctores, & videri apud summistas protest, & præsertim apud eorum Principem Sylvestrum verbo dicto 2. 1. Atqui Parochi Indorum tale ius non habent, quia Indi aut decimas non soluent, vt in Nouā Hispaniā, pro quo Mag. Grijalua in Historiā D. Augustini illarum Prouinciarum, Estate 4. Cap. 11. Fol. 188. Col. 4. Vel si soluent, ad eorum Parochos non pertingunt, pro quorum sustentatione portio tributi deducitur, quæ primus effectus dicitur. Talis autem portio non computatur inter bona Deo dicata, vnde & prohibentur Ordinarii Censuris vti, vt ad illam soluendam Regios ministros compellant. Vnde & resolutio *Titul. 16. num. 49.* circa recitationem officij. Secundo, quia Parochiale officium non datur illis in titulum perpetuum, & ita non habent Parochi illius proprietatem. Pro quo faciunt, quæ habet Dom. Solorzonus Tomo 2. Lib. 3. Cap. 16. numer. 26. & in Politica Pag. 639. §. Per totas. Vbi ex Regijs schedulis ostendit Doctrinæ esse amobiles ad nutum Regie Maiestatis. Qui etiam num. 23. cit. Cap. de formâ agens, iuxta quam in Peritio conferuntur, ait præsentatio nem Regiam Ordinario exhiberi, ab eoque præsentant examinari, & habilem repertum administrandi licentiam accipere, cura villam tamam aliam collationem, vel institutionem. Perpetuitatem autem esse de ratione Beneficij communiter docent Doctores, ex quibus aliquos adducit P. Palau Tomo 2. Tractat. 13. Disputat. 1. Puncto 1. num. 6. Pro quo & P. Suarez Tomo 4. de Religione, Tractat. 8. Lib. 3. Cap. 19. numer. 23. Tertio, quia cessante proprietate & perpetuitate, Beneficium tantum videtur dari in Commendam, quia non datur in titulum: illi autem qui sic Beneficium Curatum accipiunt, non sunt propriè Prælati, sed Procuratores, licet habeant legitimam administrationem, iurisdictionem, & auctoritatem, iuxta communem proxim, quanvis sint qui secus sentiant quod plenam iurisdictionem. Pro quo videri potest P. Thomas Sancius Lib. 2. Confessorum, Cap. 2. Dub. 48. Ex quo videtur sequi, Religiosos non teneri ad collationem Canonicanam requirendam, quia illa tantum requiritur pro Beneficijs quæ dantur in titulum, qualia non sunt, quæ ipsi tribuuntur, sed precari conceiduntur, vt loquitur Dom. Solorzonus num. 11. vnde & P. Pellizarius Tract. 8. Cap. 4. num. 9. ait illos non esse propriè Parochos.

17 Et ita contendunt Religiosi nonnulli, licet aliud videatur esse eorum fundamentum, priuilegia scilicet circa hoc à Sede Apostolica

Theauri Indici Tom. II.

concessa, scilicet à Pio V. de quod num. 9. ab ex Apostoli Adriano VI. in celebri Bullâ, quæ vocatur Omnimoda: quam non esse abrogatam ex eo probari potest, quod nullibi talis abrogatio reputatur. Quod si alij Pontifices concessiones alias cum limitatione protulerint, id non obstat

licet p̄missio tezij.

ampliori præcedenti concessionis, vt diximus *Titul. 12. num. 15. 388. & 389.* Quod est etiam iuxta Bullas Leonis X. Clementis VII. & Pauli III. de quibus Fr. Ioannes Baptista fol. 172. & item ex seqq. Præterea, in Regijs schedulis, quibus modus modo præservationis obseruandus in prouisionibus præscribitur Doctores, circa Religiosos nihil speciale traditur quod Canonicam collationem per Ordinarios faciendam. Et licet Dom. Solorzonus Tomo 2. Lib. 3. Cap. 17. num. 1. & in Politica Lib. 4. Cap. 17. in principio dicat ex eo quod circa alios traditur, colligi quid sit circa Religiosos dicendum, & ita à Rege præsentandum ex tribus tibi oblatis à Prælato, quem maluerit ab Ordinario instituendum: id certe non videtur vrgere, quia à disparatis non fit illatio, vt est Iuris axioma certissimum: neque enim est eadem Religiosorum causa & secularium Clericorum, cum illi habeant diuersum Prælatum, & pro eisdem extens singulare præiugia. Præterquam quod in Schedulis Ann. 1620. 1628. & 1634. apud Dom. Solorzonus num. 7. & 9. in quibus forma circa prouisionem Religiosorum habetur, cum tres a Prælatis & Capitulis nominandos statuatur, ex quibus unus sit ab eo, qui Regio nomine Patronatum exercet, eligendus, ibi sicutur: *Eligitur uno qualis le parecere: nec de Canonicâ institutione quidquam additur ab Ordinario facienda.* Et quidem hic locum habet quod dictum sibi iuxta Iuris pronuntiata: *Quod si voluisse, exprefiser. Cap. Ad audientiam, de decimis. Cardinal. Mantica decis. 54.*

18 Dico primò. Parochialis cura in Religiosis est verum & proprium Beneficium. Pro absoluto affermat. Primo ex Regijs Schedulis, in quibus ita firmas habentur. Philipps enim II. sic loquitur in Schedula Ann. 1583. die 6. Decembris. *Tenet et in entretan-*

to que no ubi virent los que connivieren para todos las dichas

Dotrinas, y Beneficios, repartireis los que que daron igualmente entre los Ordenes que ay en esas Prouincias.

i. Probatio

Et in Schedula Ann. 1587. die 16. Decembris, sic idem.

Los que estubieren en las dichas Dotrinas Curados, y Beneficiados, han de entender en el oficio de Curas, non ex voto charitatis, como ellos dicen, sino de Injusticia, y obligacion, administrando los Sacramentos no solamente a los Indios, sino tambien a los Espanoles, que se hallaren viuientes entre ellos.

Ex Regijs Schedulis.

Secundo, quia si aliquid obstat, id esset quod adducit Dom. Solorzonus Cap. 16. num. 1. & seqq. Pro quo & stat P. Thomas Sancius Lib. 3. de Matrim. Disputat. 26. num. 7. vbi ait reuerat esse Parochos. 2. Ex obsecutori suo litione.

Qui si aliquid obstat, id esset quod adducit nuper: atqui illud non obstat constat: nam quod de bonis Ecclesiasticis dicitur, non est ad decimas fructuarias reducendum, quia & decimæ personales esse possunt, quæ in Indis ad portionem illam assignatam reuocantur, respectu cuius est in Parochis verum spirituale ius ratione fundamenti, quod est spirituale ministerium. Quia vero portio dicta non videtur vt decimalis tractari, iuxta dicta, sed vt stipendium doctrinæ, dici potest ad decimas ius habere, sed ius illud esse impeditum, & pro illis dictam portionem substituti, dum res componuntur. Præterea, est in illis ad bona Ecclesiæ, ad ea scilicet, quæ Ecclesiæ legantur & offeruntur, & ita de oblationibus

X X 3 partici-

participant, de illis scilicet, quæ eorum sustentationi accommodata sunt, non de aliis, quæ ad ornatum & cultum Ecclesiæ spectant: pro quo Naldus. Verb. *Parochus numer. 20.* & pro eodem aperte facit Indorum Parochos esse propriæ Beneficiatos, cum ratiæ decima illi non solvantur. Id autem quod de perpetuitate dicebatur, non vrget: nam & Beneficia Manualia sunt, quibus propriæ rationem Beneficij conuenire probat cum aliis P. Bauni in Praxi Beneficiorum *Diss. 1. Quæst. 16.* vbi specialiter de Beneficiis Religiosorum agit. Pro quo & P. Azor *Tomo 2. Lib. 3. Cap. 26. Quæst. 12.*

Aliqualem regum, qua & ca- fusi adaptatur.

P. Palauum non videri conuenit locum.

Ratio vi- gens pro Manuali- bus.

Perpetua- ta modis alia in Re- ligionis locis.

buerunt, Religiosis eiusdem aut alterius, minime conferantur quæ in possessione sunt. Quia vero aliunde Doctrinæ Manuales esse possunt, eò quod à Prælatis possint remoueri Parochi, dicendum Doctrinas ex se perpetuas esse, & ita Parochos per totam vitam in illis posse perfistere, ut persistunt aliqui. Quod autem pro delictis amoveri possint, omnibus est Beneficiatis commune, & pro Religiosis extat Cap. *Monach. de statu Monachorum.* Ex quibus sit non esse alicuius momenti id, quod de Commandis dicebatur: Commandæ etenim non sunt, sed cum proprietate retinentur.

21 Quod autem pluribus Schedulis cauetur, & specialiter illâ Ann. 1624. die 22. Iunij, de quâ Dom. Solorzani Cap. 16. num. 77. Que por hò sasodicho no puden los Religiosos adquirir propiedad, re.

Regias Schedulas non obita.

ni perpetuidat quanto à las Dorinas. Id inquam non officit, quia Reges tantum intendunt Religiosos ad retinendam Beneficiam non posse allegare proprietatem, vt illis fiat iniuria, si ab eisdem remoueantur. Quod vero cum ea possident, illorum proprietatem & dominium habeant, non inficiantur, & ita illam habere affirmat Emmanuel Rödericus *Tomo 3. q. regul. quæst. 29. art. 4.* de Fratribus etiam Minoribus locutus. Et Dom. Solorzani *Cap. 16. citato, num. 86.* Quod si ipse ait, vt vidimus *numer. 16.* Beneficia dicta precari *Quomodo dicantur precariò datur.* concedi, confiteat alias eius, quod precariò accipitur, non adquiri dominium: non est aliter exponendum. Scilicet eo loquendi modo significari absolutam Regum nostrorum potestatem ad illorum subtractionem. Non esse autem precariò data, ex eo euincitur, quia datur verum & proprium ius ad plenam administrationem, & ad disponendum de fructibus atque emolumentis; quod valde alienum est à ratione precarij, in quo merus vlus traditur ad voluntatem dantis reuocabilis. Et ex iis probatur dominium & proprietatem adquiri durante possessione, licet retocabili per superiorum potestatem: quia est absolute potestas administrandi, cui non obstat respectus ille reuocabilitatis, quia respectu Pontificis omnia Beneficia illam habent, & ille non obstat proprietati.

A princi- gys præ- dium nul- lum. Et 1. de priuile- gio Pio V.

22 Iam quod de Priuilegiis Pontificis dicitur robore est penitus destitutum: nulla enim peculiariis concessio habetur, per quam possint Religiosi, vbi Episcopatus erecti sunt, & Regius Patronatus exercetur, officium Parochi sine Ordinariorum licentiâ administrare: præter illam celebrem Pij V. quæ, cùm ad instantiam Philippi II. impetrata sit, Regum nostrorum est voluntati relictum, vt illius vlus quatenus sibi bene vlus fuerit, temperarent. Et ita, cùm in illâ habeatur vt Religiosi in locis sibi assignatis & assignandis officium Parochi exercere possint, *Ordinariorum locorum, vel aliorum quorumus licentia minimè requisita: nihilominus Regio Philippi III. Rescripto die 28. Martij 1620.* ad Præregem Peruvianum, declaratum est, id non derogare Regio Patronatui, & ita presentationem requiri Regio nomine factam. Item, per aliam Schedulam *die 14. Nouembri 1603.* ab eodem Rege ad alias se Schedulas referente, approbatio Ordinariorum ut necessaria proponitur: *Sin serpímero examinado y approbado Regia Schedula.* Por el Prelado de aquella Diocesi. Sicut ergo circa ap-

probationē ita est dispositū, poruit similiter circa Canonican institutione disponi. Et quidquid de aliis temporibus fuerit, in præsenti ita res ferunt, quia ius Regis vrget. Vnde cùm circa Societatem, pro tribus, quas in Peruuo habebat Doctrinas, à Proregibus & Prælatis benignè atque suisset, & neque in præsentatione, neque in Canonica institutione, aut Ordinarii approbatione, eius fuisse Religiosa libertas onerata, sicut neque pro alijs Paraquaria Prouincia, ex recens ab eius filiis, in fame & siti, in laboribus multis & multi sanguinis effusione conuersis, ad magnâ Dei gloriam congregatis; jam communem formam experiri compellitur, & ad præsentationem recepto more, alia ad Prælatos spectantia peraguntur: licet quod Paraquarias Reductiones rigor sit aliquatenus temperatus in eo quod Religiosam posset obedientiam retardare.

Pontificum mens circa predicationem obligatio- nem.

23 Et hac sanè videtur Pontificum mens, vt constat ex Bullâ Clementis Octauii pro Fratribus Franciscanis, cuius tenorem adducit Dom. Solorzani *Cap. 16. cit. n. 63.* vbi declarat Religiosos officium Parochi exercentes, censendos esse intra Claustra agere vt non debeant ab Ordinariis, quasi agentes extra illa, tractari, sic enim ibi: *Ex Apostolice Sedis speciali Indulo depurati solent, qui ab eorum Superioribus nominati, ac a locorum Ordinariorum, seu eorum Officialibus approbati prins fuerint &c. Gregorius XV. in speciali Constitutione die 5. Febr. 1622. ita statuit Has generali, & perpetuo valitâ Constitutione decernimus, statuimus, & declaramus, ut deinceps tam Regulares, quam Seculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum Secularium Monasteriis, seu dominibz Regularibus, aut quibusvis alius Ecclesiæ, vel Beneficii, sive Regularibus sive Secularibus incumbentes exerceant, sine aliâ Ecclesiastica Sacramenta aut unum ex illis ministrent, prævia Episcopi licentiâ & approbatione; sive quoquo modo in dicta curâ exercitio, aut in eorum Sacramentorum, vel alius ex illis administratione de facto absque villa anterioritate se ingerant: in his, quæ eiusmodi curam, seu administrationem concurredunt: omnino modis iurisdictioni, visitationi, & correctioni. Diacestani Episcopi, tamquam Sedis Apostolice Delegati, plenè in omnibus subiectantur. Sic ille, plenissimâ ad diuitiâ priuilegiorum derogatione. Cùm ergo nequeat dici Religiosos se in administrationem Parochiale ingerere, fatendum necessariò est, id ab illis faciendum prævia Episcopi licentiâ & approbatione. Quod autem in Indiis id etiam seruandum sit, planum apparet, dum pro illis non ostenditur priuilegium speciale, per quod Constitutioni prædictæ derogeretur, quam adducit Dom. Barbosa in Collectaneis ad Concilium Tridentinum *Sessione 25. Cap. 11.* de Regularibus. Licer autem Pontifices de Canonica collatione & institutione loqui non videantur: ex illorum tamen verbis constat, non posse Religiosos Bullis se tueri, in quibus sine licentiâ & approbatione Ordinariorum eis conceditur Parochiale munus exercere. Eo autem admisso, circa Canonican collationem non est curare, quia nihil plus per eam grauantur, & Prælati plena iurisdictio relinquitur, vt si delinquant, ambire eos possint, aut si viiores circa alia sint futuri. Vi videbilec si fuerint dilapidatores, si incontinenter vixerint, aut tale aliquid egirent, pro quo amouendi meritò vi-*

deantur: aut si etiam pro necessitate maioris officii de statu M. Consilio Fratrum fuerint transferendi. Sic ex Concilio Lateranensi in Cap. *Monachi, de Statu Monachorum.* Pro quo etiam est Cap. *Ea que, eodem Titulo.* Quamvis autem Prælati in Indiis id facere nequeant, nisi Patrono attinente; neque in hoc speciale videatur esse grauam, quia etiamsi Canonica institutio non interueniat, idem debet iuxta Regias Schedulas obseruari. Vnde iam

*24 Dico secundò. Quamvis dicamus Parochialia Beneficia Religiosorum in Indiis non esse propriæ talia ob defectum perpetuitatis, nihil minus Canonica institutio stare pro illis potest. Probatur. Quia Beneficium Manuale datur in titulum, vt probat Rebiffus in *Tractatu Nominationum Quæst. 9. num. 26.* Ergo & Indica similiter dari possunt, & consequenter Canonica institutio. Illationem probo: quia titulus est ius sagratæ functionis oeuvenda, & propter eam commodum temporale pro viâ in conueniens ex rebus Deo dicatis exigendi, iuxta communem scribentum doctrinam, Quid sit Tunc. pro quâ Nauarrum, Seluam, & P. Reginaldum adducit P. Bauni in Praxi Beneficiorum *Diss. i. Quæst. 2. §.* Et autem ius. Atqui nullum est disconuentia in hoc quod tale ius ab Episcopo tribuatur, quandoquidem Pastor est ouium, circa quas est illud exercendum, & quod hoc solemnè aliquam ceremoniâ fiat: ergo nullo modo Canonica institutio respectu eorum, de quibus est sermo, repugnat.*

Affertio 3. Iuxta bro- babilem sententiam deratione. propria Be- neficii, quid fieri possit.

25 Dico tertio. Cùm noti videatur improbare Parochialia Beneficia Regularium non esse propriæ talia, eo quod in titulum perpetuum non conferantur, si Canonica institutio desit, dummodo alia concurrant, non erit grauis peccati reus taliter administrans. Probat. Quia opinio probabilis tutò in agentis utilitatem potest aduocari. Quod si dicatur in materia Sacramentorum id non licere, iuxta communissimam lenitatem, occurrentum est, Notanda doctrina, quod scilicet in casu nostro nullum Sacramentum periclitatur, ex cuius dubia receptione periclitari etiam possit salus eorum aeterna, qui sunt illa recepturi, vt patet discurrendo per singula. Nam Baptismus a quocunque dato est validus. Ad Eucharistie consecrationem character sacerdotalis sufficit. Pro Confessione satis est simplex Sacerdos ab Episcopo approbatus. Extrema vñctio quod valorem non pender à Parochiali potestate. Matrimonium non tale est Sacramentum, ex cuius dubia receptione cum probabili administratione, timeri dānatio queat: & vt demus possit facere de attrito contritum, si ex parte contrahentium nihil desit; non ideo illo priuilebitur effectu, ex eo quod Parochus, vt talis receperit, aliquem patiarur defectum, propter quem in foro conscientiae probabiliter talis non sit: quia non est administrator Sacramenti, sed publicus testis; cum contrahentes ipsi illius ministri sint, & in ipsis materia & forma residat, & ita de Sacramenti validitate nequit dubitari. Quod notandum pro similibus, in quibus occurrere probabiles opiniones possunt. Constitutiones autem diuersæ Pontificum, quas adducit Laurentius a Franchis in Controversiis. Quæst. 86. ne Religiosi curam animarum sine licentiâ Sedis Apostolice suscipiant, ni-

Illiis Con- stitutio etiam pro Indiis vim habet.

Cap. Mo- nachi de